

Ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας

(Ο λ ο μ έ λ ε ι α)

Π Ρ Ο Σ Θ Ε Τ Ο Ι Λ Ο Γ Ο Ι

- 1.- Του Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) με την επωνυμία «ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Ακαδημίας, αριθμός 60, όπως νόμιμα εκπροσωπείται,
- 2.- Του ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ, που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Νίκης, αριθμός 4, όπως νόμιμα εκπροσωπείται,
- 3.- Του Σωματείου με την επωνυμία «ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ ΤΑΞΗΣ 1978», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Ρηγίλλης , αριθμός 1, όπως νόμιμα εκπροσωπείται και
- 4.- Του Σωματείου με την επωνυμία «ΑΕΣΧΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ ΣΤΡΑΤΟΥ», που εδρεύει στην Αργυρούπολη Αττικής, οδός Γ. Παπανδρέου 18 και Γράμμου, όπως νόμιμα εκπροσωπείται και

Κ Α Τ Α

Του Ελληνικού Δημοσίου που εκπροσωπείται εν προκειμένω από τον Υπουργό Οικονομικών, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα.-

Επί της κατατεθείσας από 26-7-2010 αίτησης ακύρωσης ημών και των λοιπών αναφερομένων σε αυτή κατά του Ελληνικού Δημοσίου εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών (αριθ. κατάθ. 6192/29-7-2010), που φέρεται για να συζητηθεί ενώπιόν σας, μετ' αναβολή, στις 23-11-2010, με Εισηγήτρια τη Σύμβουλο κα. Ε. Σαρπ και Βοηθό της τον Εισηγητή κ. Ν. Μαρκόπουλο.

Εκτός των αναφερομένων στην κύρια αίτηση λόγων, επικαλούμεθα κατά των προσβαλλομένων πράξεων και τους εξής νομίμους, βάσιμους και αληθείς λόγους:

Π) Προστασία της ανθρώπινης αξίας (άρθρ. 2 § 1 και 5 § 1 Συντ.) / Αρχή της αναλογικότητας (άρθρ. 25 § 1 Συντ.)

1.- Είναι γνωστό, με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας (βλ. όμως ρητά και στην Εισαγωγή της Αιτιολογικής Έκθεσης του Ν. 3888/2010), ότι η φοροδιαφυγή στην Ελλάδα είναι σχεδόν ανεξέλεγκτη λόγω της προβαλλόμενης υπό του Δημοσίου αδυναμίας (ή/και αδιαφορίας) των φορολογικών και ελεγκτικών μηχανισμών του να επιτελέσουν το καθήκον τους. Ότι τα φοροελεγκτικά όργανα, στην πράξη, ελέγχουν όχι περισσότερες από το 3% του συνόλου των προς έλεγχο φορολογικών υποθέσεων, με αποτέλεσμα οι ανέλεγκτες χρήσεις να ανέρχονται σήμερα σε 2.500.000 περίπου. Ότι 1.300.000 Έλληνες βαρύνονται με ληξιπρόθεσμες - και μη καταβαλλόμενες - οφειλές που ξεπερνούν τα 30 δισεκατομμύρια ευρώ (πέραν εκείνων που εκκρεμούν επί έτη στα Δικαστήρια, ανερχόμενες σε άλλα 30 δισεκατομμύρια ευρώ, οι οποίες, με τη νέα «περαίωση», επίσης θα αποσβεσθούν). Είναι επίσης γνωστό, ότι το Κράτος, αντί να ενεργοποιήσει τους μηχανισμούς του είσπραξης των δημοσίων εσόδων, καταφεύγει στην τακτική της «περαίωσης» (βλ., ενδεικτικά, άρθρα 14 του Ν. 2198/1994, 28 του Ν. 3016/2002, 1 έως 11 του Ν. 3259/2008 και, ήδη τώρα, Ν. 3888/2010), η οποία οδηγεί, εν τοις πράγμασι, στην είσπραξη υποπολλαπλασίων των πράγματι οφειλομένων, αλλά και στην οριστική απώλεια των υπολοίπων, χορηγώντας «φορολογική αμνηστία» στους παραβάτες της φορολογικής νομοθεσίας.

Εξάλλου, είναι πασιδηλό ότι στην Ελλάδα εισφοροδιαφεύγουν περίπου 282.000 επιχειρήσεις (1 στους 4 Έλληνες). Ότι η εισφοροδιαφυγή υπερβαίνει το ποσό των 3 δισεκατομμυρίων ευρώ ετησίως και, συνολικά, τα 8 δισεκατομμύρια ευρώ (προς όλα τα ασφαλιστικά ταμεία). Ότι 600.000 εργάζονται ανασφάλιστοι. Ότι οι ανείσπρακτες οφειλές προς όλα τα ασφαλιστικά ταμεία αγγίζουν τα 15 δισεκατομμύρια ευρώ. Και στην περίπτωση αυτή, το Κράτος, αντί της ενεργοποίησης των εισπρακτικών μηχανισμών των ασφαλιστικών ταμείων, επιλέγει επανειλημμένα, κατά παρέκκλιση των διατάξεων της κείμενης νομοθεσίας, τις «πάγιες» ή «έκτακτες» ρυθμίσεις των οφειλών προς τα ασφαλιστικά ταμεία (μόνον στα τελευταία 7 χρόνια έγιναν 5 τέτοιες ρυθμίσεις, ήδη δε ισχύει η τελευταία ρύθμιση, με το άρθρο 19 του Ν. 3833/2010), οι οποίες μάλιστα,

στατιστικά, αποδίδουν πενιχρά αποτελέσματα, ακόμη και στις λίγες περιπτώσεις υποβολής των οφειλετών σε αυτές.

Και μόνον υπό τα δεδομένα αυτά, καθίσταται προφανές ότι η εκτελεστική εξουσία, αντί να φροντίσει να ανταπεξέλθει στον θεσμικό ελεγκτικό της ρόλο (το δε Κράτος να επιτελέσει την αποστολή του ως Κράτος Δικαίου), κατά παγκόσμια πρωτοτυπία επικαλείται, μονίμως και από πολλών ετών ήδη, ως δήθεν «επιχείρημα», τη δική της υπαίτια αδυναμία στη συλλογή των δημοσίων εσόδων που ανέρχονται σε πολλαπλασιώς περισσότερα δισεκατομμύρια από όσα λίγα (βλ. στο κύριο δικόγραφο της υπό κρίση αίτησης ακύρωσης) εξοικονόμησε με την περικοπή μισθών και συντάξεων, προτιμώντας έτσι να επιβαρύνει (και δη χωρίς χρονικό περιορισμό) ανυπαίτιους πολίτες, στους οποίους επέβαλε μερική αποστέρηση (και όχι, απλώς, περιορισμό) θεμελιωμένων συνταγματικών δικαιωμάτων τους.

2.- Με πολύ πρόσφατη και ρηξικέλευθη απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου, κρίθηκε ορθά ότι «ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου, που αποτελούν πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας, επιβάλλουν στο Κράτος την υποχρέωση να εγγυάται υπέρ των πολιτών την πιστή εφαρμογή των νόμων, να προασπίζει τα νομίμως και όχι τα παρανόμως κτηθέντα από τους πολίτες αγαθά, καθώς και να σέβεται και να προάγει με κάθε πρόσφορο μέσο την εμπιστοσύνη των πολιτών στον νόμο και την έννομη τάξη, την ύπαρξη και τη διατήρηση της οποίας εγγυάται η αποτελεσματική λειτουργία των κρατικών υπηρεσιών επιβολής και εφαρμογής του νόμου» (ΟλΣτΕ 3500/2009, σκέψη 10). Η απόφαση αυτή, με το συγκεκριμένο σκεπτικό, αντιμετώπισε την περίπτωση νομιμοποίησης νέων αυθαιρέτων από τον νομοθέτη, θεωρώντας ότι αυτή, μεταξύ των άλλων, προσέβαλε τις αρχές του Κράτους Δικαίου και της προστασίας της αξίας του ανθρώπου, αφού οι νομίμως οικοδομήσαντες αφ' ενός περιέρχονταν σε μειονεκτική θέση έναντι των αυθαιρετησάντων που διασφάλιζαν διά παντός πλέον τις παράνομες κατασκευές τους και αφ' ετέρου θα υφίσταντο στο διηνεκές τις συνέπειες της αυθαιρεσίας προ των οφθαλμών τους, κρίνοντας έτσι τη σχετική νομοθετική ρύθμιση ως αντισυνταγματική.

Η παραβίαση των ανωτέρω αρχών, στην προαναφερθείσα περίπτωση, θα ήταν ασφαλώς πολύ εντονότερη, εάν σε βάρος των νομίμων οικοδομών επιβαλλόταν παραλλήλως π.χ. ειδικό πολεοδομικό τέλος για τη χρηματοδότηση των υπηρεσιών κατεδάφισης αυθαιρέτων. Τότε, με το ίδιο σκεπτικό (και) η ρύθμιση αυτή θα εθεωρείτο

αυτονοήτως ως αντισυνταγματική, αφού θα έθετε τους νομιμοφρονήσαντες σε ακόμη δυσμενέστερη θέση.

Αλλά περί του αυτού ακριβώς πρόκειται και στην υπό κρίση υπόθεση.

Διότι, εν προκειμένω, διόλου τυχαία, άπαντα τα ως άνω νομοθετήματα ψηφίσθηκαν μέσα στην ίδια χρονική περίοδο, συνδυαζόμενα μεταξύ τους και αλληλοσυμπληρούμενα (καταφανές, άλλωστε και από τα όσα αναφέρονται στις Αιτιολογικές Εκθέσεις τους), στο πλαίσιο γενικότερης πολιτικής του Κράτους.

Ειδικότερα, εντός της αυτής περιόδου που το Κράτος έθαλψε και αμνήστευσε τους παρανομούντες (εισφοροδιαφυγόντες και φοροδιαφυγόντες) έναντι πενιχρού ανταλλάγματος και τους απάλλαξε διά παντός από τα πολλών δισεκατομμυρίων χρέη τους, επιβάρυνε μισθωτούς και συνταξιούχους για την κάλυψη δημοσίων ελλειμμάτων, περικόπτοντας μισθούς, επιδόματα και συντάξεις που με ελεύθερες και συλλογικές διαπραγματεύσεις και με μακροχρόνιες καταβολές εισφορών αυτοί είχαν νομίμως θεμελιώσει.

Επομένως, οι επίμαχες διατάξεις, από την έποψη αυτή, είναι ανεφάρμοστες και ως προσβάλλουσες τη συνταγματικά προστατευόμενη ανθρώπινη αξία των εμμίσθων και συνταξιούχων και την αρχή της ανάλογης συνεισφοράς στα δημόσια βάρη (άρθρα 2 § 1, 4 §§ 1 και 5, 5 § 1 και 25 § 1 τέταρτο εδάφιο του Συντάγματος).

3.- Άλλως, η ελεγχόμενη από τον ακυρωτικό δικαστή τήρηση της αρχής της αναλογικότητας, συναρτώμενη με την κρίση εάν η θεσπιζόμενη ρύθμιση είναι προδήλως απρόσφορη ή υπερβαίνει προδήλως το απαραίτητο για την πραγματοποίηση του επιδιωκόμενου σκοπού μέτρο (ΟλΣτΕ 1240/2010, σκέψη 4, 1210/2010, σκέψη 24, 3031/2008), οδηγεί, στην προκειμένη περίπτωση, στο συμπέρασμα ότι, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, η επιβάρυνση των εμμίσθων και συνταξιούχων προσκρούει και σε αυτή καθ' εαυτή τη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας.

Διότι, αφού το Κράτος εκδήλως αδιαφορεί (το επικαλείται άλλωστε) και αυτοβούλως παραλείπει να εισπράξει τις ληξιπρόθεσμες και νόμιμες απαιτήσεις του, σε περίοδο, μάλιστα, οικονομικής κρίσης (όπου η εκτελεστική εξουσία φροντίζει να ενδυναμώνεται, ενώ ο νομοθέτης και ο δικαστής περιορίζονται, βλ., ενδεικτικά, τις εξαγγελθείσες προθέσεις του Υπουργείου Οικονομικών αναφορικά με την τροποποίηση των

διάταξεων του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας), η ταυτόχρονη μετακόμιση των συνεπειών της απραξίας του στους ώμους ανυπαίτιων πολιτών (οι μόνοι που ούτε φορο/εισφοροδιαφεύγουν, ούτε και θα ηδύναντο άλλωστε - λόγω του είδους των εισοδημάτων τους - να διαφύγουν) παρίσταται ως αντικείμενη και στην ως άνω συνταγματική αρχή. Και τούτο, υπό την έννοια ότι τα επίμαχα μέτρα αφ' ενός δεν είναι «πρόσφορα» σε σχέση με εκείνα που θα μπορούσαν εναλλακτικά να ληφθούν (με την είσπραξη π.χ. έστω και μέρους των $30 + 30 = 60$ δισεκατομμυρίων των οφειλομένων φόρων) και αφ' ετέρου επάγονται προδήλως δυσανάλογη βλάβη σε βάρος - ειδικώς και επιλεκτικώς - συγκεκριμένων κατηγοριών πολιτών, οι οποίοι δεν ανήκουν και σε εκείνους που ευθύνονται για τη δημιουργία του δημοσιονομικού ελλείμματος.

Έναντι αυτών ακριβώς των (εν πολλοίς χαμηλόμισθων και χαμηλοσυνταξιούχων, της τελευταίας κατηγορίας σε ευρωπαϊκή κλίμακα) πολιτών - που, βέβαια, δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ότι υπολείπονται σε κύρος ή στο δικαίωμα αξιοπρεπούς διαβίωσης - στοιχεία άλλωστε σύμφυτα με την έννοια του ανθρώπου - έναντι άλλων κατηγοριών πολιτών, όπως π.χ. των δικαστών (πρβλ. προς την ορθή αυτή κατεύθυνση το όλο πνεύμα της *ΟΛΣΤΕ 167/2010, σκέψη 6*) - το Κράτος εμφανίζεται, όχι μόνο να μην εγγυάται την πιστή εφαρμογή των νόμων, ούτε να προασπίζει τους νομίμως κτηθέντες μισθούς, τα επιδόματα και τις συντάξεις τους (άρα, κατά συνεκδοχή, τη νόμιμη εργασία, τις ελεύθερες συλλογικές συμφωνίες και την κοινωνική ασφάλεια των ανθρώπων), αλλά και να επιβραβεύει εκείνους που παραβίασαν τον νόμο (ακόμη και λήπτες ή και εκδότες εικονικών φορολογικών στοιχείων ή και υπεξαίρετες του ΦΠΑ), διαψεύδοντας έτσι την εμπιστοσύνη στην έννομη τάξη, στις αρχές του Κράτους Δικαίου και στην αποτελεσματική λειτουργία των κρατικών υπηρεσιών επιβολής και εφαρμογής του νόμου.

II) Οικονομική ελευθερία (άρθρ. 5 § 1 Συντ.): Μη θέσπιση διαπιστωτικών κριτηρίων

1.- «Το άρθρο 5 του Συντάγματος ορίζει, στη μεν παράγραφο 1 ότι «καθένας έχει δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας, εφόσον δεν προσβάλλει τα δικαιώματα των άλλων και δεν παραβιάζει το Σύνταγμα ή τα χρηστά ήθη », στη δε παράγραφο 3 ότι « η προσωπική ελευθερία είναι απαραβίαστη. Κανένας δεν καταδιώκεται (...) ούτε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο περιορίζεται παρά μόνο όταν και όπως ορίζει ο νόμος». Εξ άλλου,

στο άρθρο 106 παράγραφος 2 του Συντάγματος ορίζεται ότι «η ιδιωτική οικονομική πρωτοβουλία δεν επιτρέπεται να αναπτύσσεται σε βάρος της ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ή προς βλάβη της εθνικής οικονομίας». Με τις παραπάνω διατάξεις του άρθρου 5 του Συντάγματος κατοχυρώνεται, ως ατομικό δικαίωμα, η οικονομική ελευθερία. Ειδική εκδήλωση του συνταγματικού αυτού δικαιώματος αποτελεί για τους ιδιώτες, φυσικά ή νομικά πρόσωπα, η ελευθερία των συμβάσεων, στην οποία ανήκουν, μεταξύ άλλων, η επιλογή καταρτίσεως συμβάσεως και με το Δημόσιο ή νομικά πρόσωπα που ανήκουν στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, καθώς και η σύμφωνη αξίωση της τηρήσεως των συμβατικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των αντισυμβαλλομένων. Νομοθετική επέμβαση στην εξέλιξη συνεστημένης συμβατικής σχέσεως συνιστά εξαιρετικό μέτρο και δικαιολογείται για σοβαρούς λόγους δημοσίου συμφέροντος, όπως είναι η βλάβη της εθνικής οικονομίας. Έτσι, η σύναψη ή η παράταση συμβάσεως (...) με όρους χαριστικούς και συνεπώς βλαπτικούς για την εθνική οικονομία, στην εξυπηρέτηση της οποίας συμβάλλει, μεταξύ άλλων, η ορθολογική και προσοδοφόρος (...) ανάπτυξη της χώρας, συνιστά λόγο δημοσίου συμφέροντος που δικαιολογεί, κατ' αρχήν, την αναγκαστική αναπροσαρμογή ή και την κατάργηση της συμβάσεως από το νομοθέτη. Το εξαιρετικό όμως αυτό νομοθετικό μέτρο, ως εκ της φύσεως του δικαιολογητικού λόγου της επιβολής του (βλαπτικοί για την εθνική οικονομία συμβατικοί όροι), πρέπει να προβλέπεται με βάση γενικά, αντικειμενικά και πρόσφορα κριτήρια και να λαμβάνεται στο πλαίσιο της αρχής της αναλογικότητας σε εύλογο από την κατάρτιση της συμβάσεως χρόνο. Έτσι καθίσταται εφικτός ο αποτελεσματικός δικαστικός έλεγχος της συνδρομής του δικαιολογητικού λόγου της επιβολής του μέτρου σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση και παράλληλα επιτρεπτή η διάγνωση του ζητήματος αν οφείλεται και σε ποια έκταση αποζημίωση στον αντισυμβαλλόμενο ιδιώτη» (ΣτΕ 3199/2003, 7μελούς, σκέψη 6).

Ομοίως, σε άλλη, παρόμοια περίπτωση έχει κριθεί ότι «Η διάταξη του άρθρου (...) θεωρεί ότι οι πραγματικές προϋποθέσεις που συγκροτούν τα κριτήρια της εισηγητικής εκθέσεως συντρέχουν συλλήβδην για όλες τις συμβάσεις που ανατρέπονται με την επίδικη ρύθμιση, ενώ από την φύση των κριτηρίων ήταν απαραίτητη μια προηγούμενη έρευνα προκειμένου να διαπιστωθούν τα πραγματικά δεδομένα και να καταστεί έτσι εφικτός ο δικαστικός έλεγχος σε κάθε συγκεκριμένη σύμβαση. Πράγματι μια τέτοια έρευνα θα καταδείκνυε α) πόσο άκαιρη ήταν η συμβατική παράταση και ποιά η χρονική διάρκεια παράτασης της κάθε σύμβασης, (...), β) το συμφωνημένο ύψος του μισθώματος κατά περίπτωση καθώς και τους λοιπούς όρους της κάθε σύμβασης που συνάπτονται με το ύψος του μισθώματος (π.χ. ανάληψη δαπανών από τους συμβαλλόμενους ιδιώτες για επενδύσεις

στο μίσθιο κλπ.), γ) η τυχόν παραβίαση διατάξεων κατά τον καθορισμό του ύψους του μισθώματος και δ) το δυσανάλογο καθορισμό του σε σχέση με αυτό που καθορίζεται σε παρόμοιες συμβάσεις. Υπό τα ανωτέρω δεδομένα, το ζητούμενο ήταν κατά πόσο οι κατ' ιδίαν συμβάσεις με το περιεχόμενο και τους ειδικότερους όρους που περιείχαν συνήφθησαν σε βάρος των συμφερόντων του ΕΟΤ ή η εκτέλεσή τους θα απέβαινε βλαπτική για τα συμφέροντά του, αλλ' αυτό προϋποθέτει έρευνα πραγματικών περιστατικών σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, η έρευνα δε αυτή που ανήκει κατ' αρχήν στην αρμοδιότητα της ενεργώς δρώσας διοίκησης έπρεπε να είχε προηγηθεί της λύσεως των συμβάσεων. Συνεπώς το άρθρο (...), έχοντας το πιο πάνω περιεχόμενο, αντίκειται στις συνταγματικές διατάξεις που κατοχυρώνουν την οικονομική ελευθερία με την ειδικότερη μορφή της ελευθερίας των συμβάσεων, διότι επιβάλλει το εξαιρετικό μέτρο της "αυτοδίκαιης" κατάργησης εγκύριως από τυπικής απόψεως καταρτισμένων συμβάσεων χωρίς να θεσπίζει νομικά κριτήρια διαπιστώσεως των βλαπτικών για την εθνική οικονομία όρων κάθε συμβάσεως που εμπίπτει στο χρονικό πεδίο εφαρμογής του νόμου» (ΟΛΣτΕ 1910/2010, σκέψη 10).

2.- Προς την ίδια κατεύθυνση, το ΕΔΔΑ αποκλείει την έκπτωση από το δικαίωμα στις συνταξιοδοτικές παροχές που πραγματοποιήθηκε «με αυτόματο τρόπο, δυνάμει μιας διάταξης του νόμου» (ΕΔΔΑ αποφάσεις της 22 Οκτωβρίου 2009, Αποστολάκης κατά Ελλάδας, σκέψεις 37-38 και της 18 Οκτωβρίου 2005, Banfield κατά Ηνωμένου Βασιλείου), όπως συνέβη και στην υπό κρίση περίπτωση.

3.- Στην υπό κρίση υπόθεση, οι επίμαχες διατάξεις, στον βαθμό που κατ' αρχήν περιέκοψαν όλες τις συντάξεις, τους μισθούς και τα επιδόματα, συλλήβδην και αδιακρίτως από όλους τους μισθωτούς και συνταξιούχους «με αυτόματο τρόπο» (το ότι επέβαλλαν μεγαλύτερες περικοπές στους υψηλότερους μισθούς και συντάξεις δεν διαφοροποιεί το ζήτημα), χωρίς να διασφαλίζουν, όπως επιβαλλόταν, την έρευνα των πραγματικών περιστατικών σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από την ενεργώς δρώσα Διοίκηση και χωρίς να παρέχουν στα Δικαστήρια τη δυνατότητα ελέγχου εάν τηρήθηκε μία δίκαιη ισορροπία μεταξύ των σχετικών με το γενικό συμφέρον απαιτήσεων και των επιταγών που συνδέονται με την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων των πολιτών, είναι ανίσχυρες

σύμφωνα με την προεκτεθείσα νομολογία, ως αντικείμενες στα άρθρα 5 § 1 και 20 § 1 του Συντάγματος, 6 § 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της.

* Ως προς το Δημόσιο Συμφέρον

1.- Όσον αφορά στο δημόσιο συμφέρον, παρ' ότι το περιθώριο εκτίμησης που διαθέτει ο νομοθέτης με την εφαρμογή κοινωνικών και οικονομικών πολιτικών είναι ευρύ, εντούτοις έχει κριθεί ότι ελέγχεται δικαστικά εάν η νομοθετική παρέμβαση προδήλως δεν στηρίζεται σε εύλογη βάση (βλ., τηρουμένων των αναλογιών, *ΕΔΔΑ απόφαση πρώην βασιλιάς της Ελλάδας κ.λπ. κατά Ελλάδας, σκέψη 87*), εάν είναι λογικά ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό (*ΕΔΔΑ απόφαση Jahn και άλλοι κατά Γερμανίας, σκέψεις 81 έως 94*) και εάν δημιουργείται υπερβολική επιβάρυνση σε βάρος συγκεκριμένης κατηγορίας ώστε να μην επιτυγχάνεται η επιθυμητή χρυσή τομή (*ΕΔΔΑ αποφάσεις της 23 Σεπτεμβρίου 1982, Sporrong και Lönnroth κατά Σουηδίας, σκέψεις 69 έως 74 και της 8-12-2009, Wieczorek κατά Πολωνίας, σκέψεις 57 έως 60*).

2.- Εν όψει, λοιπόν, των όσων προαναφέρθηκαν, είναι εμφανές ότι η περιωπλή των θεμελιωμένων δικαιωμάτων μισθωτών και συνταξιούχων δεν στηρίχθηκε σε εύλογη βάση, ούτε ήταν λογικά ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, ούτε επέτυχε τη «χρυσή τομή».

Διότι επιβάρυνε, χωρίς λόγο και υπέρμετρα, συγκεκριμένη κατηγορία πολιτών, δηλ. των μισθωτών και των συνταξιούχων (χωρίς καν να διακρίνει ή να εξαιρεί π.χ. τις κατηγορίες των φοροαπαλλασσόμενων), για να εισπράξει συγκριτικά πολλά από τον καθένα τους αλλά συνολικά λίγα για τον επιδιωκόμενο σκοπό (τη μείωση του ελλείμματος), ενώ παραλείφθηκε ηθελημένα η εισπραξη οφειλομένων εσόδων αξίας πολλών δισεκατομμυρίων από τους διαφεύγοντες, τους οποίους ο νομοθέτης προνομιακώς απήλλαξε, κατά το μείζον, από την καταβολή τους. Εισήγαγε έτσι δυσμενή διακριτική μεταχείριση *μη αναγκαία και μη δικαιολογούμενη* για την εξυπηρέτηση του θεμιτού σκοπού της διάσωσης της βιωσιμότητας της εθνικής οικονομίας.

Συνεπώς, υπό τις συνθήκες αυτές, η επίκληση του δημοσίου συμφέροντος από το Δημόσιο δεν αποτελεί σύμφωνο με το Σύνταγμα και την ΕΣΔΑ, ούτε και επαρκή λόγο δικαιολόγησης τέτοιου είδους μέτρων, ούτε και επιτρέπει την κατ' εξαίρεση προσβολή

προστατευομένων από τις εν λόγω, υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις δικαιωμάτων των
θιγομένων πολιτών.

Επειδή το έννομο συμφέρον του πρώτου από μας, ΔΣΑ (βλ. ενδεικτικά, *ΟΛΣτΕ*
1462/1995, σκέψεις 2 και 4), καθώς και των υπολοίπων από μας που έχουν τη μορφή
νομικών προσώπων (*ΣτΕ 2097/2010 7μελής*, σκέψη 6) είναι δεδομένα.

Για τους ανωτέρω λόγους και όσους διαλαμβάνονται στο δικόγραφο της κύριας
αίτησης, καθώς και με τη ρητή επιφύλαξη κάθε δικαιώματός μας,

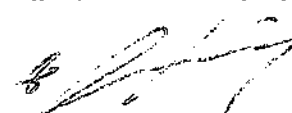
Ζ Η Τ Α Μ Ε

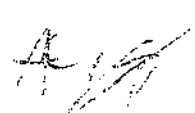
Ό,τι και με την υπό κρίση αίτηση.-

Α θ ή ν α 2 Νοεμβρίου 2010

Οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Χ. ΠΑΞΙΝΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 26-28 10679 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 3623894 ΑΦΜ. 015164328
ΔΟΥ Α' ΑΘΗΝΩΝ

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ & ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Α.Μ. Δ.Σ.Α.: 80280
ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 51 • ΑΘΗΝΑ Τ.Κ. 104 32
ΤΗΛ.: 210 3645691 • 210 3646667
ΑΦΜ: 998193662 • ΔΟΥ ΙΑ' ΑΘΗΝΩΝ

1318

3.11.10
3.11.10

3.11.10

